

Chương 13

Cả ngày Chủ nhật tôi mong chị Hằng. Năm rưỡi chiều, tôi đứng lên bên nước nhìn sang, cánh cửa vẫn đóng im lìm. Tôi sang bên cổng chính nhưng bên ấy cũng vậy. Những bông hoa dâm bụt đã lụi. Mấy ngày sau vẫn vậy. Mười ngày sau vẫn không thấy bóng chị, sự chờ đợi dần thành vô vọng. Lẽ nào chị đi xa mà không nói với tôi một câu?

Tôi sang vườn nhà chị, đâu biết làm thế chẳng ích gì. Cái cửa gỗ qua bao mưa nắng chỉ còn trơ màu cũ kỹ, hai cánh âm thầm khóa chặt. Tôi ngồi xuống thềm cửa. Biết tìm chị nơi đâu, người đàn bà của tôi? Nắng chiều thoi thóp qua tán lá, đậu hờ trên bờ giếng. Tôi nhắm mắt. Hình ảnh người đàn bà khóa thân trắng ngần đang mức nước gội đầu hiện lên. Người đàn bà tôi yêu. Người mới cho tôi hưởng mật ngọt ái tình nay đã bỏ tôi đi!

Khu vườn đầy lá khô như đã bị bỏ hoang lâu năm. Hồng nhan bạc mệnh! Lòng tôi nhói đau. Tôi đứng bên cửa sổ, nhìn vào trong khoảng tối mộc mạc mà diệu kỳ, nơi đã diễn ra bao yêu thương nồng nàn. Chiếc giường, chiếc thang vương mạng nhện, xà nhà đầy một lỗ chỗ, bức tường đất trộn rom, tất cả vẫn còn đó, tất cả bỗng trở nên thân thiết lạ lùng. Tôi với lấy chiếc lược. Mùi hương bưởi dường như còn đây. Phải tìm chị thôi. À, mà tôi chưa bao giờ nói yêu chị. Có kịp đâu. Khi vừa có chút tĩnh lặng sau những bùng cháy thì chị đã đi rồi. Cảm nhận được điều ấy thì những gì còn lại chỉ là nỗi nhớ. Tôi đã chờ nhiều ngày sau, nhưng chị đã đi hẳn rồi. Nỗi nhớ khiến tôi chóng chénh như say sóng. Tôi như một kẻ mất hồn. Bạn bè ngạc nhiên hỏi nhưng tôi không muốn nói với ai về việc ấy. Mất ngủ nhiều đêm khiến tôi gày rộc đi.

Vào dịp nghỉ Tết, tôi xuống Hải Phòng, đến trường trung cấp y nhờ phòng quản lý sinh viên lục lại hồ sơ các khóa trước nhưng họ lắc đầu sau vài tiếng kiếm tìm. Có thể hồ sơ của chị đã thất lạc trong một vụ hỏa hoạn ở trường vài năm trước.

“Em là như thế nào với cô ấy?” Bà trưởng phòng quản lý sinh viên nhìn tôi ân cần hỏi.

“Dạ...” Tôi bối rối. “Chị ấy là ân nhân của em ạ!”

Tôi ra về. Bà trưởng phòng nhìn tôi tò mò, thoáng chút ái ngại. Gió Hải Phòng mang hương vị mặn mòi của biển. Ra đến đường, tôi đứng dựa vào cổng trường. Tôi chợt thấy như người có tuổi và cần chút tĩnh lặng để vượt qua phút giây yếu lòng. Cuộc tình đi qua như một giấc mơ. Mới đây mà cảm giác xa xôi như lâu lắm rồi. Phút giây ấy, tôi đã bước qua tuổi thơ, tuổi của những trò chơi

vô hại để lạc bước vào thế giới của người lớn, của hiện thực khắc nghiệt, nơi mỗi sa sầy là một bài học đắng chát về cuộc đời.

Xe đạp, xe máy của thành phố căng trôi qua trước mặt. Những gương mặt người đời bỗng mang vẻ vô tư lạ lùng khi lòng ta buồn bã. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng người đàn bà của mình đang đạp xe lúc nòng mười tám tuổi. Áo trắng học trò, mái tóc huyền óng ánh lớn đùa trong gió, nụ cười sáng bừng chưa hé vương chút u hoài... Người chiếm giữ cả tâm hồn và thân xác của tôi, giờ này người ở đâu?

Phải một thời gian dài thì cảm giác hẫng hụt, nuối tiếc mới nguôi ngoai. Sau này tôi mới hiểu là định kiến của gia đình và xã hội sẽ không bao giờ chấp nhận mối quan hệ ấy, nhưng sự đam mê lúc đó khiến tôi trông chừng có thể bắt chấp tất cả để được hưởng hạnh phúc trong vòng tay người tôi yêu.

Vài lần tôi định quay lại Hải Phòng tìm chị nhưng sự bận rộn của học hành thi cử, những hoạt động sinh viên đã tưới dụn trong tôi cơn khát, cảm giác nhớ nhung chuyển dần thành ký ức sâu lắng. Thỉnh thoảng những giấc mơ đặc sánh hoan lạc lại đến, để tôi thức dậy trong ngỡ ngàng, nuối tiếc... Ngôi nhà được bán cho người khác. Tôi xin chủ nhà mới địa chỉ bà bác chị. Tìm được đến nơi thì bà bác ấy cũng đã chuyển đi nơi khác. Mọi chuyện như được sắp đặt để bắt tôi xa chị. Cuộc sống cuốn trôi và năm tháng như lớp bụi phủ dần kỷ niệm, nhưng trong những giấc mơ của tôi, căn nhà vách đất, lợp lá cọ, chiếc giếng nước có bờ gạch đỏ luôn hiện lên nguyên vẹn như biểu tượng của thiên đường ngọt ngào.